

МАКЕДОНИЯ

Листъ за Политикъ и Книжевностъ.

МАКЕДОНИЯ не излизала досега въ седмици, въ Сръбъ и въ Сжбб-тж. — Цяна придлѣтена за години двама листа седмъ били меджидиета, за единъ-тъ само, кой да е, четири били меджиди. А за шестъ месеца, два-та листа 4 били меджиди, а единъ-тъ 2 1/2, както въ Цариградъ тужатъ и на всякъждъ повиз. — Единъ листъ има 60 кары.

Писма не освободени отъ пощенскъ платъ и нрѣжачи за въстникъ не сѣдружени сѣ придлѣтѣтъ не сѣ приемѣтъ.

Благоприятнѣтъ тържествованіа.

Мѣсецѣтъ когото вече прѣсполовихъ ми и който сѣ такъвъ радостенъ за насъ извѣстіа настанѣхъ ще бѣде единъ отъ най-достопаментнѣтъ въ лѣтобросието ни; защото на първото прѣзъ неговѣтъ крутъ стѣнѣло достопаментно събитіе, за което ю-прѣди говорихъ, ето сега точно слѣдъ хилядѣ години и друго не по малко достославно, не по-малко достозабѣжително събитіе прослави неговѣтъ дни и ги начертава неизгладимо въ паметъ на Българскій народъ. За нрѣдъ 3-й Марта 870 и 1-й марта 1870 ще бѣдѣтъ два знаменити за насъ дѣне. Въспоминаніята които тѣ всякъ години ще идватъ да сѣживятъ въ срдцето ни, въ умѣтъ ни ще бѣдѣтъ най-святѣтъ отъ оузи които сѣ нѣкога сѣ въодушевѣвали чловѣческѣ души; при това и пѣдеждѣтъ които всякога тѣзи въспоминанія ще прѣдставятъ прѣдъ очитъ на въображеніето ни, сѣ отъ най-праведнѣтъ, отъ най-законнѣтъ които чловѣческѣ славолюбіа сѣ съземахи, защото тѣхното свѣтло бѣдѣще не е загрозявано сѣ никакъ ужасни, кървави сѣбни.

Панстинѣ не сѣ тѣдѣтъ весели цвѣтѣта на въспоминаніята ни прѣзъ минѣлото тѣмъ-сѣ-тѣ, нито толкозъ радостни неразвитѣтъ още нѣпки на надеждѣтъ ни на въ бѣдѣщѣтъ столѣтіа: върѣхъ пѣмамы кѣтъкъ искушенія ни дѣлатъ отъ 3-й Марта на 870-тъ години и мрачни, ступени отъ ледъ планини леждѣтъ върѣхъ надеждѣтъ, които 1-й арта на 1870 доиде да порастопи въ настуѣющѣтъ пролѣтъ.

Но никой нѣма право да сѣ отчаѣва за бѣдѣщето на единъ народъ, който прѣзъ единъ дѣлѣтъ періодъ на най-тежки испытанія за народното сѣ съществуваніе, сѣ най-слабѣтъ и скуднѣтъ срдѣства е можилъ да го запази и да сѣ покажи днесъ живъ прѣдъ очитъ на свѣтътъ. Ако химерѣтъ (неизбѣжнѣтъ желанія) и бѣлѣуваніята сѣ качество свойствено на легкомыслието, то пакъ отпаданіето и малодушіето прѣдъ какъвто и да сѣ прѣкъ и мѣнотѣ сѣ свойства на слабѣпство и некаждѣрностъ, — сѣ самоубійство въ сѣществуваніето на единъ народъ, и ний сѣмъ честни като чрѣзъ поведѣніето сѣ можѣхъ да докажемъ че и първото както и второто сѣ чужди на народнѣтъ пѣмъ характеръ.

Никой нѣма право да сѣ отчаѣва за нрѣдѣтъ като сѣ припомя, че за уварѣданіето на народното сѣ съществуваніе, както и за нашето днесъ съживѣваніе ний има да благодаримъ на Османскѣтъ скиѣтрѣ, на това правителство, на което въ спасителнѣтъ десниѣтъ Провидѣніето бѣ турѣло сѣдѣтъ на нашѣтъ народъ, за да го спаси и за варди отъ ламѣтъ на чинизмѣтъ. Епохата на прѣобразованіа въ Османскѣтъ имперія е епоха на нѣшето възрожденіе; а нашето парасѣваніе и възмѣжаваніе ще стане по мѣрѣтъ на общото распространіе на ученіето и образованіето въ нашето отечество. .

Но тукъ ний не ще сѣ простирамы да расправѣмы за това за което сѣ е мно-го говорило и много още има да сѣ говори и ще сѣ говори.

Прѣдметъ на настоящѣтъ наши редѣлове е друга една мѣсль която ний е посѣтила при получѣваніето на толкозъ и толкозъ дописки за тържествованіята на паметнѣтъ дѣнъ въ получѣваніето на черковнѣтъ наши правдини, който дѣнъ съ-здава сѣ друго едно не по-малко радо-

вѣстіа които отъ разнѣ мѣста полу-чавахъ за тържественнѣтъ празнуваніа, и панстинѣ радѣвахъ сѣ и ний духомъ и срдѣвахъ на нашѣтъ съотечественниѣ и сѣнародниѣ тържествованіята ний, но на празно чакахъ да чѣмъ и виднѣтъ още единъ другъ по-благороденъ начинъ на тържествованіе и почитаніе на такъвъ знаменити дѣнъ. Да идемъ, да пѣмъ, да сѣ веселимъ и да играемъ сѣ на истиннѣ изрѣженіе на радостъ, но тѣ не изразѣватъ свѣспото онова и благородно съзнаніе на величинѣтъ на дѣлото, тѣ сѣ само груби признаѣи на дѣлѣ радостъ и не достаточни за пристойното оуѣненіе на получѣно-то благодарѣніе: сѣ такъвъ само тържествованіа споменѣтъ на знаменитото събитіе остава простъ споменъ на пѣнствуваніе и нищо повече.

Ний получихъ отъ нашѣтъ господаръ едно общо велико благодарѣніе, изразѣвахъ сѣ както сѣ стояше; но почето-хъ ми ли паметѣтъ на туй благодарѣніе, отъ своѣтъ странѣ сѣ едно достойно за него дѣло? Осѣтихъ ли сѣ, помислихъ ли и рѣшихъ ли да овѣковѣчимъ паметѣтъ на знаменитѣтъ този дѣнъ сѣ единъ какъ-тъ да е паметникъ на добрѣтъ нѣкоѣ работѣ? Истина че такъвъ нѣщо до сега още не чухъ отъ никѣдѣ. Чухъ даже че въ едно учебно заведеніе сѣ испѣли до шестстѣтъ оуѣ пѣмѣнѣтъ, но не чухъ ни шестъ пары да е пожертвувалъ нѣкоѣ въ паметъ на този дѣнъ, за общо нѣкоѣ добро, за нѣщо което можеше да принесе осѣвѣтъ ползѣ още и почестъ по-добрѣ на народното ни нѣмъ и да рекомендува по-добрѣ народѣтъ ни прѣдъ общото мѣнѣ. Не казвамы че не трѣбѣше да сѣ радѣвахъ и да сѣ веселимъ при получѣваніето на единъ такъвъ мѣлѣтъ, далеко не; ний сѣ възрадувахъ ми и възвеселихъ ми и до-брѣ сторихъ, но можаше и още нѣщо по-добро да извършимъ и него не извършихъ. И за него ний искамы да ка-жемъ, че много по-похвално щѣше да е ако при увеселеніята ний сѣ осѣтахъ да почтемъ тържествованіята сѣ въ това обстоятелство, по достоинству, сѣ благо-дѣванія къмъ общѣтъ заведенія — училища, Чинашѣта и сиропитателни домове (пѣлахѣхѣта). И въ изліаніето на най-буйнѣтъ сѣ радостъ ний не трѣба да забравѣмы че като новоначални въ всичко а най-вече въ учебнѣтъ сѣ и богоугоднѣ заведенія ний срдѣшѣмы голѣми затрудненія въ достѣпнѣ-то и пристѣпнѣ-то ний обѣржаніе. Но ако не бы сега нека за нрѣдѣтъ промыслимъ за това.

Какво прѣкрасно, какво похвално и истинно благородно дѣло щѣше да е, ако да можѣхъ да установимъ така, шото всякъ години прѣзъ знаменитнѣтъ вече за насъ тѣзи дѣни, въ споменъ на вели-кото благодарѣніе отъ Милостивѣтъ нашъ Царъ и Господаръ да ставаше едно все-общо, волю спомоществованіе отъ всич-кѣтъ Българскѣтъ народѣ за устроѣніето, нарежданіето и подѣржаніето на едно народно высше учебно заведеніе въ Цариградъ!

Недѣля Православіа до сега само черковѣтъ празникъ, сѣ това важно за насъ събитіе, става вече и празникъ народѣтъ. А какъ по-добрѣ бы могли да празнувахъ мы народно ний този народѣтъ празникъ осѣвѣтъ сѣ едно такъвъ произволю спо-моществованіе за единъ такъвъ народнѣтъ цѣль? Какъ по-пристойно бы могли да почтемъ ний честнѣтъ споменъ на нашето черковно избавленіе осѣвѣтъ сѣ едно такъвъ

лѣпѣтъ за едно такъвъ свято заведеніе?

Странно а може бы и досадо да сѣ види на нѣкои този новѣтъ празнуваніе коего ний прѣдлагамы, като не научены до сега да нащѣрѣватъ увеселеніята сѣ за такъвъ богоугоднѣ и народопѣсны пожертвѣванія. Но не тѣхното благоволеніе а общото добро като дѣримъ ний не можѣмъ да останѣмъ назадъ отъ дѣлѣ-ностѣтъ на звѣніето сѣ като вѣстинкаръ да ги не свѣстимъ и да ний непапѣнимъ, че възстановѣваніето на народнѣтъ ни честь и желѣмо благодѣнствіе и благо-состояніе подъ крылото на Н. И. Вели-чество Султана само сѣ извѣрѣдѣны и всестраннѣ мѣрки може да сѣ пости-гне, а това е единъ отъ тѣзи мѣрки.

Но понеже бѣвахъмы ний тържес-твѣванія и бѣдѣщи въспоминанія на това празнуваніе иматъ изворѣтъ сѣ въ радостѣтъ за черковното ни и духовно въз-ражданіе, нека ни бѣде позволено да от-правимъ нѣколко дѣмъ и къмъ черковнѣтъ наши служители и духовнѣ пастыри и Оуѣи, като ний честитѣмъ радостно-то за тѣхъ най-вече събитіе, да пѣмъ на-попѣмъ великѣтъ дѣлѣпости които за нрѣдѣтъ ний налага толкозъ желѣмата народна черква, изобѣло на всичкото духо-вно сѣловіе. Вашего нѣго, отци святѣи, както въ другѣ отпѣшенія тѣи и въ това е много по-тежко; отъ васъ сѣ изискува не само като Българѣ да не щадѣте волѣ-нѣтъ сѣ пожертвѣванія на оларѣтъ за народното образованіе, но и като духо-внѣ пастѣвниѣ да управлявѣте на това отгорѣ съвѣстѣтъ на сѣнародниѣтъ сѣ христѣнѣ, когато звѣніето шѣ носѣте ви дава толкозъ прѣимѣства и чинѣтъ ви упражнѣва такъвъ влѣніе върѣхъ народѣтъ.

И панстинѣ какъ по-добрѣ може да послѣжи на Бога като служитель неговѣтъ, и на народа като сѣжител неговѣтъ, единъ свѣдѣнѣтъ Българѣ въ единъ такъвъ тържественъ дѣнъ, на черковѣтъ и наро-дѣтъ празникъ, осѣвѣтъ да напоми на стадото сѣ дѣлѣпности-тъ му къмъ самы себѣи? Какъ по-добрѣ може Българѣтъ-тъ духовнѣтъ да посѣвѣтува своѣтъ ка-ющѣтъ сѣ грѣшнѣтъ прѣзъ такъвъ святы дѣнъ, ако го не пастѣи да принесе бо-гоугоднѣтъ нѣкоѣ жертѣи на жертѣв-ника на отечѣството сѣ и малко едно дѣлѣніе за такъвъ едно благоугодно заведе-ніе? Какъ по-добрѣ можѣтъ да угодаѣтъ Богу, да ползуватъ и себѣ сѣ и ближ-нѣтъ сѣ тѣзи които сѣмъ зѣли на себѣ сѣ высокото ипѣческо звѣніе, дали чрѣзъ въз-диганіето на высокѣ и красно-повапѣлены зданія по пустыгѣ мѣста, или чрѣзъ сѣис-ваніето и издаваніето на почитѣлнѣ кни-ги и списанія за народѣтъ?

Но прѣди да поискамы испѣненіето на тѣзи дѣлѣпности отъ Българѣтъ свѣщен-ниѣ, духовниѣ и калугерѣ, трѣба да сѣ обѣримъ къмъ тѣхнѣтъ отъ сега е-дно крѣпнѣ пастѣреначалниѣ и учители.

Прѣди да поискамы отъ по-малкѣтъ тѣзи служители на Черковѣтъ такъвъ е-динъ жертѣи които за нѣкои отъ тѣхъ можѣтъ да сѣ тѣдѣтъ тежки трѣба да по-искамы отъ по-голѣмѣтъ ний, жертѣи по голѣмѣ, но спорѣдъ възможностѣтъ ний много по-малкѣ: защото като не ще от-кажѣмъ кашѣйтъ отъ устата сѣ да го дадѣтъ за народѣтъ, нашѣтъ отъ сега владѣици и свѣщенноначалниѣ ний отъ сѣ-лѣтъ сѣ, нито отъ славѣтъ сѣ нѣма да за-губѣтъ, ако бы въ такъвъ случаи за народ-ното добро жертѣвали и златѣтъ сѣ одеж-ды, корѣны и патѣрѣи. Кѣлко богоугоднѣ

Подписка-та на спомоществованія-та става въ Цариградъ при Редактора и издѣтеля на МАКЕДОНИЯ П. Р. Сла-вейкова, при Оуѣи-Канѣи М 68. А по-виз при отредѣнѣтъ настоятели, кои-то и отговарѣтъ за вѣстинѣ-то. — Стѣти и писма за общѣполѣзнѣ рабо-ты влѣствѣватъ сѣ безъ платѣ, а за частнѣ изѣстѣи плаѣа сѣ по единъ гр за редѣтъ.

На настоятели сѣ уѣспѣна по нѣтъ на-сто отъ цѣлѣтъ на спомоществованіята като сѣбрѣтъ отъ три спомоществованія нагорѣ.

бы задаѣи, само ако бы искали тѣзи които не сѣ свѣтлѣтъ сѣ одежды сѣ свѣтлѣ-нѣтъ на свѣтътъ

Когато Господъ нашъ Исусъ Христосъ поучѣваше чловѣцѣтъ да продадѣтъ ка-кѣвѣто иматъ и да го посѣдѣватъ, разу-мѣва сѣ че той не искѣчѣваше отъ то-ва задѣлѣніе тѣзи които сѣ такъвъ сѣлѣпѣны сѣлѣватъ днесъ въ нѣмето на великѣтъ по сирѣмѣшескѣ неговѣтъ рели-гѣи: А на какво друго по-богоугодно дѣло можѣхъ да употрѣбѣтъ тѣ своѣтъ украшенія осѣвѣтъ за украшеніе на ду-шнѣтъ на своето словѣсно стадо? и какъ по-авѣствѣно можѣхъ да осѣдѣствѣувѣтъ че сѣ истиннѣ и искреннѣ насѣдѣнѣици и памѣстѣици насѣрѣннѣтъ оуѣзи рѣба-ри служители и учители?

Нека не ни казуватъ че сѣ единъ та-кѣвъ отъ тѣхнѣтъ странѣ пожертѣванія, ще сѣмъ лѣпѣтъ отъ силѣтъ и достѣпнѣ-то сѣ като Пастѣреначалниѣ, а спорѣдъ тѣхъ и Черковѣта Христова отъ блѣска-вѣпѣтъ и свѣтлѣстѣтъ сѣ. Не; ний вѣрѣ-вамы и казувамы, че онѣи дѣнъ въ който сѣ чѣе по свѣтътъ че Българскѣтъ сви-щенство е отѣврѣли Фенѣрскѣтъ онѣзи пышнѣтъ и е посѣвѣило и имѣществѣто сѣ и себѣ сѣ въ служеніе на истиннѣ-тъ интересѣ на народѣтъ сѣ, Българска-та Черковѣ ще да свѣтне като най-сѣвѣ-тлѣ Звѣзда отъ колѣкѣто сѣмъ сѣ на свѣ-тътъ явѣвали, а примѣрѣтъ въ малко вѣ-мѣ ще доставѣ най-богатѣтъ и изобѣл-нѣ срдѣства, безъ които никога нѣщо не е възможнѣ.

Соціализмѣтъ и Коммунизмѣтъ

(Продѣлѣніе отъ брой 32-иѣ)

Пърѣвъ опытъ за соціално прѣобра-зованіе направѣлъ въ Францѣ нѣкой сѣ Бабѣфъ (1796.) Той искалъ да сѣ раз-дѣлѣтъ имѣтѣтъ изѣново и бѣлъ готовъ да достигне това сѣ силѣ: по Францѣ. Пра-вѣтелство осѣтило неговѣто намѣреніе и нему доуѣстило да пристѣпи до работѣ.

Подѣръ него за соціалнѣ прѣобразова-ніа заговорѣлъ нѣкой сѣ Сенъ-Сѣмонъ, отъ богатъ и горѣнъ родѣ. Неговѣтъ ний-сли за сѣединѣно дѣйствѣваніе на всичкѣ-тъ клѣсовѣ намѣрили много послѣдовѣте-ли. Въстѣрженнѣтъ Базаръ проповѣдалъ, че трѣба да сѣ прѣкѣсѣне онѣзи случай-ностѣ, които управѣва сегашнѣтъ жре-бѣи на чловѣцѣтъ, да сѣ униѣтожи на-слѣдѣството по крѣвъ и да сѣ дава всяко-му спорѣдъ способностѣтъ му, какѣвѣто състѣпнѣно на хората да не завѣси отъ случайгѣ, по отъ заслугѣтъ ний.

Сенъ-Сѣмоновѣто ученіе говори, че чѣ-ловѣцѣтъ трѣба да сѣ занимаватъ сѣ разнѣ-чнѣ занѣтіа, спорѣдъ наклонностѣтъ сѣ, и всякому да сѣ дава запѣла спорѣдъ служѣтъ му и трудѣтъ му. Имѣтѣтъ ще бѣде на цѣлото общество, което ще сѣ управѣва отъ лицѣ избраѣи [отъ самото общество и достѣпнѣ отъ всякъ странѣ. Тойзи сѣвѣтъ ще опрѣдѣлѣ служѣтъ и запѣлатѣ на всякого.

Тѣзи расѣпѣлены проповѣди породѣли въ Парижѣ Сенъ-Сѣмоновѣтъ общѣнѣ, на който имѣтѣтъ бѣлъ общѣ и който има-ла много работѣческѣ звѣдѣнанія за об-дѣржаніе на своѣтъ членѣве. Тѣя общѣна искала да докаже на свѣтътъ, какъ трѣ-ба да живѣятъ людѣтъ. Но, лошѣватѣ членѣве докарѣли работѣтъ тѣи, шѣто отъ добрѣтъ начала излѣзли [лоши сѣбниѣ. Тѣзи членѣве вѣвели въ общѣнѣтъ обще-женство и чрѣзъ това докарѣли работѣтъ до разѣвалѣ. Добрѣствѣтнѣтъ членѣве сѣ оттеглили и общѣната скоро падѣли.

ться-
 при-
 твори
 зь на
 щото
 замл)
 на-
 е, мы
 дозвѣ
 у. За
 охмы
 аже-
 замн-
 наша
 рола,
 гнѣтъ
 това
 зь 40
 праз-
 гвен
 бниж
 тѣхъ
 , по-
 учи-
 еднѣ
 ш сѣ
 тѣ на
 про-
 вѣж-
 но на
 и по-
 1 23
 цѣ-тѣ
 , во-
 мога
 уше-
 цени-
 тигнѣ
 отвѣ-
 изаза-
 тозѣ
 ббѣра-
 , кон
 ь сѣхъ
 , Пе-
 Исача,
 зь О-
 воѣ
 ршен-
 зазан-
 тѣ ка-
 ниге-
 сіе на
 ятъ,
 чикый
 те отъ
 ій км
 праз-
 цѣува
 обра-
 непра-
 врани;
 итъ сѣ
 окесны
 ны на
 и тѣ-
 квешъ
 , сега
 койко
 щий
 лѣ сѣ
 вѣжѣтъ
 ители,
 сего-
 лѣ сѣ
 кашно
 з до-
 ж ста-
 гѣ Ми-
 прѣзъ
 а вѣ-
 очита-
 з; отъ
 учимъ
 е, Об-
 да зѣм
 добри-
 е Бѣ-
 я, кол-
 и ны
 по 2
 нѣ 55
 то нѣ
 прѣзъ
 ржно и
 ітъ отъ
 ивъ по-
 зь Ада-
 пораз-
 дность
 ю тѣй
 ітъ 05
 вѣхъ 15
 зь сп-
 душн-
 но, 12
 остьѣ
 азени
 изени
 изъ 28
 попола-

благодарить доста на Н. И. В., че чрезъ нѣ-
гови защиты лучшѣ на Българската свѣтлинѣ
освѣтиха тѣмништѣ, и семето посявано още
отъ нашии просвѣтителѣ, порасна и подкачи
да дава плодове. Но да кажемъ вече, че и въ
нашии градъ свѣтна. Нѣма Г-не Редакторе съ
друго да ся похваляемъ, само, че училището
ни е за сега на добръ рѣдъ; защото напѣрди нѣ-
махме учитель но главенъ и взаименъ бѣше, но
сега ученицытъ ся умножиха около сто та му
дѣлнихме и единъ помощникъ. Работата върви
на напѣрѣдъ.

Българитъ Българи, като познахъ вече, че
яквѣ ги владѣтъ гръцкыгѣ попове недоброче-
лестно, рѣшихъ вече и Българыгѣ въ *Апокео-*
лизъ да правятъ Българскъ Черкъж и отидо-
хъ отъ Едрине за да ги извадятъ Фермана, ка-
то сѣ затворишъ двѣ гръцкы черквы, и цен-
тралната гръцка черква ще сѣ затвори сегн;
аащото тѣй сѣм три махали, около 500 калцы,
като ще ходятъ вече въ народилтъ си Бъл-
гарска Черква, то гръцката е явно, че ще сѣ
затвори.

Но за да ся искара Фермана за повѣтъ Черква, наѣся пакъ къръ Яню Испиръ Димовъ да имъ го извади, но тѣя нещѣка, и тѣй му каза-
хъ: Г-не, неги и насть искашь да задѣжишь,
што послѣ да искашь да ни ѣмъ задѣжишь,
и Куленскатъ. Каго видѣ, че нещѣ да може
да ги удари на дулупъ за да имъ земе десѣтъ
десѣтъ хыляды, употребѣи друга лукавщина,
и истото, гдѣ-то купихъ не было верѣлъ
да ги махалы, и така съ музeverникътъ си от-
двои едикатъ махалъ тѣ да не искашь да пра-
ви Черква. Господство му, за парѣ отъ тѣ-
зи Българи, отиди въ едно село називаемо Ка-
джкой, коего на растоѣіе отъ касабѣтъ, око-
ло три часа. Огива въ казанното, село да ги
придуева да испядатъ свѣщенника си, понеже
този свѣщенникъ, е чловѣкъ достоинъ и наро-
дѣнъ Българинъ, на име попъ Николѣ отъ Малко
Търново, желѣе доброто на Българинъ и како
чловѣкъ почтенъ, прѣзира поведеніето на Яню
Димовътъ сынъ, кой ходи такъвети за да го на-
пущають и имъ казва: вагъ е потребно да си
имате свѣщенникъ, който тука до животътъ си
да живѣе, и така имъ зима пей едно меджидіе,
и ше пди по тѣи дни да имъ ракоположи другъ
свѣщенникъ; а пакъ избранный му е еанѣтъ,
който е учень, отъ алаи до омега, и отъ па-
тирмонъ до пистево сена, този. който ше го
ракопологять е въспитанъ въ кандидатнаѣлка.
Г-нѣ Яню, като въспитанъ чловѣкъ въ Цари-
градскыѣ училища, принадлежаѣи ли да правѣ
такава дѣла, за да глоби простите селѣце. Нѣ
гѣдѣме за да ся избывае отъ гръцкыѣ изъ-
идници пояове, то и този отъ тѣхъ шѣ стане
войно изъидникъ. Ууу! ако всичкыѣ сѣжъ като
и Българіе, и българожелатели скоро и бъръ-
българинъ шѣхъ да видѣтъ добро и на-
вѣтъ.

Заблъзвами на дописници си че го пръ-
тава и показва че пише от страсти а не
от послание за общото добро, за туй ако
и друг път така си увелича въ нападане
на личности нека знае че стълкновение на
"Македоний" ще ся затворени за дописк-
и му. Ний знаем 2-на Яни, и може бы
и имат право да ся опакат, но въстаник-
и не е за тяхвж цълъ предназначено.

Куру-куюю. — Попъ Ангелакъ, като бѣше
идѣлъ по селата, за да събира вѣнцѣтъ на
деспотина си Карпила, слѣдъ като забикои
сички села, ето го че дойде и въ наше се-
ло прѣзъ Февруарій. На утрето проводилъ къ-
нята, за да повика первенцытъ ни, за да имъ
даже многого здравіе отъ деспотина му; обаче
ни казахъ на кыхагата: или да му кажемъ да
иди защото ний имъамъ работи при него,
а паири да прошва. Каго чутъ това Свя-
ту, отговорилъ: когато не щатъ да ми да-
тъ пары, азъ насилственно не имъ (и да
еши имъ кой да ти даде) само имъ кажи
да дождъ, за да имъ кажъ че отъ Царя има
шпръ, отъ всяко Българско село по единъ че-
ловѣкъ да испратятъ въ Цариградъ при па-
триарха. Това като чухъ чорбаджіитъ отгово-
рихъ: Ный това го знаемъ още прѣди да ны
доже, но му кажи да си иди по-скоро, и да
еже на Агія си деспота че нито него, нито
деспотина му, нито патриарха имъ познаваме;
а това ны не трѣба да прашамъ челоувѣкъ въ
Цариградъ. Виджъ Г-но Редакторе, какъ зъ-
тъ гръцкытъ поноше престоудиннытъ селаци.

« Не прѣди много врѣмо (казва прѣтѣльскѣ ми) е-
хъ Коевечинѣ двѣцѣ, като искахъ да го вѣнча-
тъ Димитръ, свещеникътъ имъ, той му откъснѣлъ ка-
ту казаль: Азъ не мога да ти вѣнчаю, защото жѣ-
сти нѣма оми двайси дѣти какъ е укрѣа. Това като
поишъ чорбаджиѣта, отиди на Ковео и разспрѣвиъ
ми на Попъ Димитръ, че Лозенградскитѣ грѣни до
свѣтитъ не гледатъ; а той и до двайси-го жѣсто не
попаа? Отговоришь попъ Димитръ, азъ дѣлъ ся не
сѣдѣтъ до поплъ Ангелика, сѣзъ вурчѣахъ (незнамъ Ко-
какво ся бѣли та не можатъ да ся свѣстѣтъ?)
чтого и да ся трудилъ чорбаджиѣта ни да го екони,
даже бѣло се выпрѣзано. Ний-сѣтитъ като чванѣли да
принуждаватъ повече, той писалъ на поплъ Ангелика
своо, което неиратилъ съ чезовѣтъ, които ше ся
сѣдѣа. Като зипѣлъ чезовѣтътъ писмото на поплъ Ан-
гелика, той му казалъ: дай три бѣли меджиѣта, и ели
ви вѣнчае: (Парайленъ оми изметъ)
кого съ, отговорило чезовѣтътъ, на ти дѣв защото нѣ-
тъ повече. Сѣзѣлъ много зипѣаа на чезовѣтъ, сѣзѣ-
лъ дабо поплъ на петдесѣте и еднѣи грошъ; а чезо-
вѣтътъ му дахъ дѣтъѣ меджиѣта, които ималъ, и за-
дѣтътъ му казалъ: нека ида да зипѣа и другитѣ, за
ти ги донеса. Като иззѣзѣлъ прочее чезовѣтътъ о-
плъ при Кужано-оу (грѣкъ) за да му ся ошпѣи
поплъ Ангелика му нека много пара, за да даде до-
вѣние да го вѣнчаитѣ. Грѣкътъ писалъ на поплъ Ан-
гелика: аздамъ перьяларѣжъ кѣр дѣр, бракъ шу аздамъ гитѣ-
лъ юдуни. Като прочитѣ това свѣтъни му, дѣла му
вѣдѣтелно писмо до поплътъ имъ за да го вѣнчае.

симоניהство? или ако не бѣше противозаконно; то
какъ и защо гы земахъ? това не нарича ли ся: сорма
вер парасъ?

КОРУ-КЮЮ — Слава Богу, че и ний додохми шо
годь вь свъзъние, комо познахми че единственното сръдъ-
ство да ся съче единъ простъ паролъ съ образован-
ниетъ сь ученико. Три години, сирѣчь, отъ кѣхъ чхъ-
ми мийчиний си пзыкъ вь черквѣхъ си и нѣма да ся
нарадовамъ; а па прѣдъ пола Столѣтїи нѣ думаше: то не
за вѣсь, ний трѣба само да првинте ко-ио нѣ кажешь,
а да не испиташе, Богъ хъзѣ: испитайте; а
грѣшникѣ попови кызватъ не испитайте, гледиъ прино-
сѣвѣ !!!

Отъ присърдце благодаримъ на Г-на Георгія Димитрова книгопродавецъ Одринскаго за добрината, които ни стори, като ни испрати за учителъ, Г-на Георгія Т. Кочева Чирпанца, молякъ дѣлтеленъ; на когото ще бъдемъ признателни до вѣка за неутомимитъ му трудове. Още въ вѣстникѣта на Господство му въ село-то ни, макаръ голъми сѹщности и крамоли да станяхъ, за дожданieto му; обаче той съ умино си поведе-ние пѣскоро и чудно сподучи, та укроти върѣти си неприятели; съ едѣкъ дужъ, гои положи основний каменъ на училище отъ селото ни. Той съдѣ двѣ годишни подвижи, сподучи та въведе въ черквата ни на пѣлно народный ни языкъ. Той ни приведе въ съзнание за съставеното ни Дружество, което отъ день на день расте, и увеличаване нѣждатъ ни; той казвамъ: съдѣ многого труда, който положи за да вѣдѣши ревностъ на евангѣлиѣ ни, а сгварженіе на училище, сподучи, най-сегнѣ чрѣвъ едно слово, което каза въ черквъ на Николденъ, та склони всички селине и ги въоружи съ ревностъ за училище; щото по празникѣта на Рождество медѣли принеохъ кинѣиѣ-тъ, и за другий материалъ съ турѣжъ грижа и увѣренъ съмъ скорошното му приготовленіе. Знаящо ще ся поче-е прѣвъ Марта.—КОРИТСКО БРАТСКО ДРУЖЕСТВО.

Георги П. Овчаровъ Писаръ. Ядѣ Столицъ Касіеръ и др.

Мустафа-паша. — По-напрѣдъ ви бѣхъ
вилъ, че въ градъ И-пашъ Българитѣ удуше-
нены отъ силното вліаніе на своитѣ петъ не-
вѣстны чорбаджии бѣхъ прѣдали себеси не-
олю да имъ свържатъ кривата и рѣцѣтъ че
а ги дойжѣ и стрѣжатъ до колкото имъ сти-
а рѣжѣ. Но всакоко изедѣжъ сѣ събораса;
ацото хората познажѣ и веднага стрѣжажѣ
ковитѣ, съ които бѣхъ ги стегнали, рѣжѣ-
ажъ вѣжжѣ, съ които бѣхъ ги опедали, та
ствихахъ единъ арзи-маазаръ на Н. Прѣвъ-
одителство Валента и съ поѣвреніе оѣлномо-
дены лица прѣдаде ся на Н. Пр., който слѣдъ
два дни позволява на пратенигѣ да си дойдѣтъ;
ацото за тѣмъ работѣ шѣло да ся допывѣ
у Цариградъ. Пълномощницѣтъ си дойдѣхъ, но
е оѣчалны; ацото сѣжъ увѣрени че Ч. Правн-
елство ще издади ягнето изъ устѣжъ на укрѣ-
аго вѣлка, койго имаше право да го изяде,
ко свободно му бѣше ся дало, а то не, ами
дукавиницѣтъ на 5-тѣхъ които издадили па-
гѣтъ отъ царекѣжъ свѣровицнижѣ и прѣдали
а на Кырпала, па послѣ ги рѣзѣйтѣгѣ въ
прѣгѣжѣ, че безъ да ся сѣща народѣтъ съби-
ли догдѣто можѣ Тога като несправедно и
отивно на царскитѣ закони, мысла че и па-
гѣтъ трѣбва назадъ да ся вземѣжѣ.

Честитѣте ни, Г-не Редакторе, яко обычаи
и Чаташище, което нарѣчено Звѣзда, о-
тори ся зачера на 1-и Мартъ прѣдъ предше-
ствие на цѣль тукашій народъ прѣдъ Ч. На-
метство и прѣдъ трима главы мѣхадизи на
якуето. Всякой подари по нѣщо си, но да-
тъ имъ щемъ явилъ послѣ. Цѣльта на чита-
щего ни Звѣзда щете вилнѣе отъ прикло-
ното, което за годѣжъ нашъ благодарностъ,
о е възможно събегете и него въ починга-
и ни вѣстникъ. И тукъ нашитѣ немирници
книжжъ и триснажъ да понаправятъ нѣщо
тъжжъ. Тѣ ся стѣрали, написали писмо до
адъкатъ си Кирилъ, което съ испратенный
тъ имъ векильни отишли и прѣдали го на Мю-
сарифина. Ч. Высочество по лѣзности удри
деграфъ на тукашій добрый каймаканинъ за
испрати П. учителъ въ Едрене, че ималъ
перници. Учителъ повыканъ отъ тукашнего
наметство веднага ся рѣши да отиде, но по-
чинжъ на байрнѣтъ даде му ся волюжъ; слѣдъ
тъ дни да иде. Въ това врѣме позна ся, че
тъ онѣзи нещевеници и полудѣли грѣци съ
работали това; защото тѣ извѣстни на цѣль
тъ, и то не сега, ази отъ прѣдъ осмы го-
ды. Учителъ тѣзи дни ще иде и цѣто по-
будува ази щжъ ни. Оче едно ново. Община,
да си расправямы работы относительно въ
хково отношеніе, ся состави отъ най-честѣ-
тъ лица въ градеца ни Дѣвическо училище
и огвара и учителжъ тырѣжъ. Г-не Р. Вичко
да ся направи ватрѣ въ двѣ седмицы. Най-
тъжъ, Г-не Редакторе, като ви честитѣ Блѣ-
сково духовенство, потвърдено съ Высокъ
иенъ Ферманъ, остаивающъ за повече исполѣ.

Н. П. Честити Бѣхъ въ Подѣлникъ по 3 часъте
примѣтъ и телеграфъ отъ Пловдивъ за рѣшеніею
Високаго и доста ни, но и изъспредно за разсели-
Веднага на чѣстѣ бѣдохъ приготвиши около 36
ни сирѣчии добръ, отирамиши си на коньцѣте та
мъ Началство испѣхъ многостѣствіа за здравіе
Султана и сѣдѣ тои цѣла ношъ прихъи и пѣх-
за дългоденствіе на царя ни и бѣши ни.

МУСТАФА-ПАШАЛИЙСКО БЪЛГАРСКО
ЧИТАЛИЩЕ ЗВЪЗДА.

Въ най-честитѣхъ и славнѣхъ епохѣхъ, въ
тъ на *Негого Императорско Величество*
иманъ Абдулъ Азизъ Ханъ, нашъ баща и
и (да живѣе!) който за най-благодарникъ и
и гонимъ грѣхъмъ прѣдприѣ да събуди ревностъ
рилѣжливъ за просвѣщеніе и образованіе
на людето отъ всякой родъ въ дръжавъ
му; Българскій народъ, който, така да се
е, изложень по духтъ на непріятеля воля
ся по чуждѣхъ внушенія стрѣсъ ся въ за
женіе си и завлясъ свали оковытъ, ко
кого свързахъ, и булото, което му недопу
не да види зорѣтъ, че ся пукнала и из
ла; та пачъ самъ за себе да живѣе и да
развивъ въ крага на народъ си подъ че
стѣтъ и миролюбивѣхъ стѣжъ на Н. И. В.

рядность, така и въ нравственност; училища
всезу ся издигат и славятъ съ похвали на
рды; вѣстници трѣтятъ изъ всякой краѣ
пространнѣтъ Османскъ държавъ та обжда
че живѣе Бѣлг. импродъ подъ благодатно кр
до на Султана. А пакъ отъ двѣ-три годни
още за по-годѣшъ потыкъ на образованіе
пустякъ ся свобода отъ високий царскій
прѣстолъ на всички народности да си съста
вляватъ общества, мажъ и женскы, които с
наименование ЧИТАЛИЩА да служатъ, като о
радіе за по-скорошното развитіе у народотъ
поддръжаватъ. Българскій народъ и таймъ цар
скъ милостъ посрѣщъ съ отворены рацѣ и с
прѣближало отъ радостъ и благодарностъ срѣ
до кѣмъ Царя си начина да отгваря на много
вѣста Читащица, които отъ день на день с
множатъ. Мы стары и млади па и слаби
и други съ братія, жители въ М-пашіа
окелахъ да отворимъ и за себе едно ЧИ
ТАЛИЩЕ, което нарѣчено ЗВЪЗДА да на
дужу, като потыкъ за общо образование въ
рицѣда и по селата. Като приврѣмено за два
рѣ мѣсѣци то ще има за настоящъ цѣль да
избира волный приносъ на всякого, та съ него
да притови вѣстници, посылки и други на
тѣ въ ЧИТАЛИЩЕТО и на сайтъмъ му, въ
рѣмъто щемъ ся събиратъ всякой праздникъ и
свѣтъ. Като ся умножатъ членовѣтъ на Ч.
ЗВЪЗДА, и като видимъ, че капиталътъ на
наше тогызъ Ч. ЗВЪЗДАТА ще има таймъ соб
ственнъ цѣль: Првю: Да спомога на селскы
бѣлг. училища въ казытъ М-паша, и Чирменъ
въ разны учебници, и Второ: Да ся обдѣла
ва и спомога въ Бебешко то училище единъ
спытаникъ, като щемъ изберемъ съ жребіе
дѣнь между по-успѣшнытъ, които слѣдуватъ таймъ
дѣнь въ училището, та какво сврши да си
име за наредѣ единъ добъръ учитель. По
щѣта, която ще ся вноси въ читалището на
а ся отъ всякой ревностъ и въикашенъ ро
любенъ и то най-малко до пять грошъ. Но
и немогътъ да имътъ гласъ въ Читалището,
само щжъ бжджтъ волно сзшителъ. А за о
я, които щжъ бжджтъ избирани за члено
и поддръжатели на ЗВЪЗДАТА ТѢ трѣба
платятъ по 50 гр. или най-малко единъ бѣлъ
бѣрникъ Двадесетанъ. Това като ся намери
въ вѣнциа ни за благосклонно рѣшхмы да сп
имътъ спомоществованіята, които щжтъ ся
бдаватъ на приврѣмненъ каспиръ и писаръ.
Конецъ на постытъ щжтъ прѣдадѣтъ събѣ
тъ си. та на Великъ-денъ, събрани общо вси
мѣтъ направимъ прилично тържествованіе на
ЗВЪЗДАТА и теменіе то за наредѣтъ.

Дойдіть сега всі ученолюбиви і рідолі-
пні старі і молоді! Простіть своїм же-
ркам на това свято і Богоугодно діло,
Біть милость за отечеството си, і ще ви-
е скоро невидиміть шедрь ркам на Не-
сного Провиденіє, че брзко ще ви взьме-
стократно і гукъ и въ Блжшій Животі!

Жельзникъ. — 9-ый Марта 1870.
До Почитаемого Училищно Насостоятел-
во Въ Горля-Ореховца

Въ послѣдний 29-ый брой на В. "Макеевъ" прочетохме статіята съ която вашето уважаемо У-щно Настоятелство съ отправя до нашего Дружество въ гражд ныи исиа да му бщи начини и условията, по които съ пріе-мъ страни двойны за наука въ нашето дѣ-вище. Този предметъ като че стъпиди въ-га на дѣйствіята на Женского Дружество, на уч. Настоятелство, то побързва да из-приспосойната похвала къмъ вашето у-щно-тоятелство за предпріятіето му, което по-ра, че то истински си грижи по предназна-ната си своя цѣль за общесвѣтното о-зование, като прибави и още че дѣлото, то сте си избрали съ едно съ най добрыѣ-ходимыѣ и заслужа за углѣдъ и подра-жаніе отъ други подобни изъ отечеството ны-ества.

поредъ желаніею ви, являю ви, че страп-
дъвойки у нашего главно дѣла: училище са
мать по слѣдующимъ условіямъ:

1) Да са тѣлесно здрави и на възраст 11—12 год; 2) да знаятъ да прочитатъ и да пишатъ свободно и чисто; 3) да знаятъ четирехъ аритметически дѣйствиа и не е зѣбъ, ако въ другы нѣкои първоначалны познания, които да могатъ да постигнатъ поне въ 1-ый класъ; 4) Наука научатъ безплатно; а колкото трамва, жилище, огрѣвъ и послуга опредѣля се за зима за сѣко момиче по 800 гроа една цѣла година отъ родителитъ или благодѣлитъ му, които ще имать также грижа за дрѣхы, книги и други потребны нѣща; 5) Желското дружество зима подъ свое покровителство и надглеждане всѣхъ странни дѣца, както и оубѣжъ, които то само поддържа; 6) старее за тѣхното добро изучение и споудобно прѣживяване въ общо; 7) учебната година са начина на 1-ый септември; 8) зава са прѣматъ и новы ученици, които жѣлятъ прѣсти задѣлжаватъ ся да сѣдѣватъ 4 години наръдъ додѣ свършатъ науката си въ общо. Но добръ е ако са испроводятъ въ два мѣсеца по-наръдъ да да ся прѣматъ и настанятъ.

ко вашето Почитаемо общество съгласи
принѣтъ условія иѣка земе трудъ да ся от-
сѣ especially писмо до УЧИЛИЩНОГО
ГОСПОДИТЕЛСТВО.

слѣдующихъ наша статійка.

“Онзи день чахнутьтъ отъ телеграфътъ сръцѣнава нѣколко души и, като имъ показа едно писмо, казва имъ: “за поппъ Христа нѣа телеграфътъ радостенъ за всичкиа Българскій народъ.” — Туй извѣстїе ся распространило като сѣтъавица и десетинѣхъ лица си отрѣдиха да отидѣтъ при негово Преподобїе Иконома и да ся научатъ въ какво ся състои радостѣтъ. — слѣдъ малко тѣзи лица сътихъ ся врыцѣтъ въ странїето и извѣстѣватъ, че лашїиѣтъ цуръ и бѣща далѣ ферманъ и рѣшилъ церковниѣтъ яи въпросъ спорѣтъ нашето исанїе.

Само който е вървѣе подданикъ на Н. В. Султанъ Абдулъ Азиса може пристойно да чувствува оную, което ние хранимъ въ сърдцата и думата си, но нека оставимъ да говорѣе дѣло.

Тутакси ся рѣши да ся празднува този
паметникъ за царската милость день, и вчера
за 3. Марта толкони народъ ся стече въ чер-
ковъ щото и широкый дворъ черковенъ бѣ-
е ся напълнилъ съ хора. — Въ черковътъ
бѣдъ молиствованиято за Царя и неговыйтъ
пловници, каза ся едно слово относительно по
собекътъ милость, която наыйтъ Царь и Ба-
да изпиха надъ насъ съ рѣшеніето на черко-
ныйтъ ии Въпросъ, и, като ся свърши Бого-
дуженіето, народътъ, прѣводимъ отъ старей-
шинътъ, отиде въ конякъ лично да благода-
ри мѣстното начялство, — тука, поради отсът-
вуето на Н. Бл. Каймакѣшина Авди бей, по-
рѣка народа намѣстника му Сюлимънъ ага, —
царя пѣснь, а народа непрѣстанно като
пѣаше: „Да живѣе наыйтъ Царь и Бада
уланъ Абдулъ Азизъ!“ — Съ сѣщійтъ рѣдъ
иде народа на камъкъ, Негово Високоче-
родіе Бинбашіята Хаджи Хасанъ бей тутак-
съ нарѣди войскарьтъ за да молиствуватъ
съ насъ до дълголенствіето на милостивия
царь, а поскъ започна на бандатъ отъ вой-
арскатъ музика да заведе народа на Чы-
щето; скоро подиръ туй пристигна на Чы-
щето и Негово Високочеородіе сѣщійтъ
начыкъ съ офицеры, обѣщани въ пълно-
си форменно обдѣло, и ся прѣеха отъ на-
да съ гравоуито „Да живѣе наыйтъ Царь и
ща и неговото войство — Да живѣе и Не-
во Високочеородіе Хаджи Хасанъ бей.“

Като блягови негово Высоко благородіе
дано се оидіеру-тъ си да сѣди въ сало-
на Чпалшето, изрече ся, отъ учителя на
рускійтъ языкъ, едно кѣсо, но плано съ бла-
гариелни чувства, словце на турски, и по-
ва малко забавляние, Негово Высокоблаторо-
и народъ подъ сладкозвучиги свирни на
искарскѣтъ музикѣ, разида ся по къщита си
и пьенъ съ радостъ и признателность къмъ
царя и Баща.

Неможимъ да пропустимъ тажи благопріятнъ
чужъ за да не поговоримъ нѣщо и за Н. В.
башіята Хаджи Хасанъ бей.

Козкого за неговата заслужность и от-
 ъд войскоу, довольно сѣ познати на свѣтъ,
 това нѣе ще кажемъ само за неговото от-
 ъдъ като чолбѣ. Въ всѣко отношеніе Н.
 сокоблагородіе знае да придобѣе срдцата на
 чикото насѣненіе, тѣй што вчера, като влезе
 двора на чагизацето, толкови голѣмо впе-
 неніе направи, што рѣдко остана око не-
 ѣзено. Народътъ плака радостны слъзы още
 когато изѣзе войската за да сѣдружи мо-
 ности си съ нашити за дѣлгоденствіето на
 оспитныйъ ни царѣ и Баща.

на сиринѣтъ на общината искаше богато да
пари банѣтъ на музикѣтъ, но управител-
и рече: — Не, Господице туй ся не прави
пары, — и никакъ не сложи да пріеме
тъ. — Тязи похвална постѣпка не е ли явѣтъ
бѣгъ, койго свидѣтелствова за благородство-
на тѣзи войска?

Сересъ. Истинно е заразенъ отъ Гърцизъ Градъ. Тука ни слово съе нѣкои да про- се за народиностъ. Уви! Породо Българска градъ Сересъ, напразно си павъвате вы комане отъ чисто Българско плѣме, да по- те себе за Гърци, косто ни волове тѣ ятъ. Покайге ся Братѣ, тойзи пѣтъ е чик- сокакъ събѣстете ся, дойдете въ себе си, ете десѣтъти си рѣжѣ на сърцето и ся по- яйте: Ни каковы смы, кои бѣхѣ татков- ни и каково мѣтко смы цѣпили, какви пѣс- вѣще майка ни когаго ни прѣсинаше въ жѣтъ, и съ каквы златни думы ни залѣ- го? Какъ събѣте, Г-да, да погазувате тат- ко си иже, и да прѣзирате майчиното си ко, но ще ли ви блѣдо то ченелъ на шѣ- да вы сте го погазили и прозѣрѣли?

е, подолелъ на свѣта и въкой остави дой-
тъ же себе си. Не дѣйте лъга себе си и не
е стави спънка на братіята си селинитъ
о съ годнои желаніе, и дълбоко усъщаніе
тъ да слушать Словото Божіе по черко-
на познатъ свой майчинъ языкъ. Его, тѣ
захванахъ училища да си отварятъ, по-
то по България да си учатъ.

ка въ серското окръжие вече около 20
става които нечистиѣхъ училищата си и
вънѣхъ си отъ заразителнѣхъ за тѣхъ Гре-
кънъ изыскъ. Ероде (Врундѣ) главно село на
область отъ 630 къщи 6 часа на сѣверъ
иже на Гръ. владика и споменуваъ
архъ Арх. Съборк. Чорбаджията отъ това
Г. х. Димо е днесъ въ Сересъ и го сѣ-
жа изъкъкъ си жвазари противъ влад-
Тука лукавнѣхъ Гр. владика съ привер-
нитѣхъ селяни като ги дѣхъ да не сѣ
единнѣхъ съ другѣхъ си братѣхъ Българи

